

סקר הטרדות מיניות במרחב האוניברסיטאי

נציבות הקבילות לענייני הטרדות מיניות

אוניברסיטת בן-גוריון בנגב | אוגוסט 2025

תוכן עניינים

5	הקדמה
5	תקציר
7	רקע ומאפייני המדגם
8	היקף תופעת ההטרדות המיניות
14	התנהגויות ספציפיות המהוות הטרדה מינית
15	שיעור החשיפה להתנהגויות השונות מכלל המדגם חוויה מול עדות
20	תת-זיהוי של הטרדות מיניות
22	זהות המטרידים
24	דיווח לנציבות במקרי הטרדה מינית
26	ניתוח הסיבות לאי-דיווח לנציבות
28	ידע על הנציבות למניעת הטרדות מיניות
28	ניתוח העמדות כלפי טיפול האוניברסיטה בהטרדות מיניות
30	ניתוח תפיסות הביטחון בקמפוס
30	ניתוח האמון בנציבות למניעת הטרדות מיניות
31	ניתוח החשיפה למשאבים למניעת הטרדות מיניות

הקדמה

במהלך שנת הלימודים תשפ"ה, נציבות הקבילות לענייני הטרדות מיניות באוניברסיטה, הזמינה את כלל הסטודנטים וחבריות הסגל האקדמי והמנהלי, למלא סקר אירגוני. בדו"ח שלפניכם מובאים עיקרי הממצאים כפי שעלו מהסקר.

האוניברסיטה מחויבת ליצירת מרחב בטוח לכולם, מרחב הנוטל הטרדות מיניות. סקר זה ופרסום תוצאותיו הם חלק מהמאמץ לקדם סביבה בטוחה לכולם, לטפל בתופעה זו באופן המיטבי ביותר ולמגר אותה. לסקר שלוש מטרות עיקריות: קבלת תמונה מהימנה ככל הניתן על תופעת ההטרדות המיניות באוניברסיטה והיקפה; לברר עד כמה ישנה היכרות עם אופן ודרכי הטיפול של האוניברסיטה בתלונות על הטרדות מיניות; ועד כמה ישנו אמון באוניברסיטה בכל הנוגע לטיפול ומניעה של הטרדות מיניות. אומנם לא מדובר במדגם מייצג, אולם הסקר נותן תמונה חשובה על היקף התופעה במרחב האוניברסיטאי.

תקציר

מאפייני המדגם: במדגם הסופי 1,070 משיבים ומשיבות. מהמשיבים 59.3% הן נשים, 38.8% גברים, 1.9% הגדירו עצמם כאחר. מתוך המשיבים 55.3% סטודנטים ו-21.4% סגל אקדמי והוראה ו-23.3% סגל מנהלי וטכני. התפלגות המדגם לפי פקולטות: מדעי הרוח והחברה (26.1%), מדעי ההנדסה (19.9%), מדעי הטבע (15.3%), מדעי הבריאות (12.7%), המכונים לחקר המדבר (5.9%), הפקולטה לניהול (5.2%) ועוד 5.8% שלא מסרו שיוך פקולטי.

היקף התופעה: 15.8% חוו הטרדה, 19.5% היו עדים להטרדה, 54.2% שמעו על מקרה/ים של הטרדה. נשים חוות פי 2 יותר הטרדות מגברים (19.8% לעומת 9.4%).

בעיית דיווח: רק 6.9% צינו כי דיווחו אי פעם לנציבות על מקרה אותו חוו או אליו נחשפו וזאת למרות היקף התופעה. שיעור הדיווח בקרב הסגל האקדמי הוא הגבוהה ביותר (10.3%), ובקרב סטודנטים ו-5% הנמוך ביותר.

תת-זיהוי נרחב: 22.6% לא מזהים את התנהגויות ספציפיות שחוו כהטרדה למרות שהן מוגדרות ככאלו בחוק, ואחוז גבוה אף יותר אינן מזהים את התנהגויות שהיו עדים להן ככאלו (26.9%). בדיווח והערות מיניות מהוות 72% ממקרי הזיהוי החסר.

פערי ידע לגבי תפקיד הנציבות: ישנם פערים באוכלוסיית המדגם - הסגל המנהלי מכיר את הנציבות ופעילותה (3.74 ממוצע בסולם של 1-5) בצורה טובה בהרבה מאשר הסטודנטים (2.97). ישנו גם פער מגדרי - נשים מכירות את תפקיד הנציבות יותר מגברים (3.35 לעומת 3.15).

תחושות אמון וביטחון: ישנה רמה גבוהה יחסית של אמון וביטחון באוניברסיטה (3.76 מתוך 5), אך ישנו פער מגדרי - גברים מעידים על רמת ביטחון גבוהה יותר מנשים באוניברסיטה (3.87 לעומת 3.7).

היכרות עם המשאבים הזמינים למי שחוו הטרדה מינית: ישנה היכרות נמוכה יחסית (ממוצע 3.07 בסולם של 1-6). פערים נמצאו באוכלוסיית המדגם - הסגל המנהלי חשוף יותר למשאבים אלו (3.3), מאשר אוכלוסיית הסטודנטים (2.99).

זהות המטרידים: מבין כל מקרי ההטרדה, הסגל האקדמי וסגל ההוראה היה המזוהה ביותר כמטריד (21.2% מכלל המטרידים). כאשר למעלה ממחצית המשתתפים סרבו לענות על שאלה זו.

עמדות כלפי טיפול האוניברסיטה בהטרדות: האוניברסיטה קיבלה ציון בינוני של 3.2 (מתוך 5) על הטיפול בהטרדות. מבין אוכלוסיית המדגם, הסגל המנהלי מעריך את הטיפול כטוב יותר (3.39 מתוך 5) בהשוואה לסטודנטים (3.12 מתוך 5).

* תודה לד"ר ניב רגב ורועי שולמן על בניית השאלון וניתוח הנתונים

רקע ומאפייני המדגם

סקר הנציבות למניעת הטרדות מיניות יצא לדרך בתחילת ינואר 2025 במטרה להבין את היקף ומאפייני התופעה של הטרדות מיניות באוניברסיטת בן-גוריון בנגב. איסוף הנתונים הושלם בסוף סמסטר א', הניתוח הושלם בסוף יולי 2025.

בסקר לקחו חלק 1,495 משתתפים. מתוכם סוננו משתתפים. וט שענו תשובות מהירות מדי (מתחת ל-30 שניות) או בעלי דפוסי תשובות חשודים (לדוגמא חזרה על אותה תשובה לכל שאלה). המדגם הסופי כלל 1,070 משתתפים. וט (797 שמילאו את כל השאלון ו 865 מעל ל-70%).

מגדר

אישה (n=634), גבר (n=415), 'אחר' (n=21).

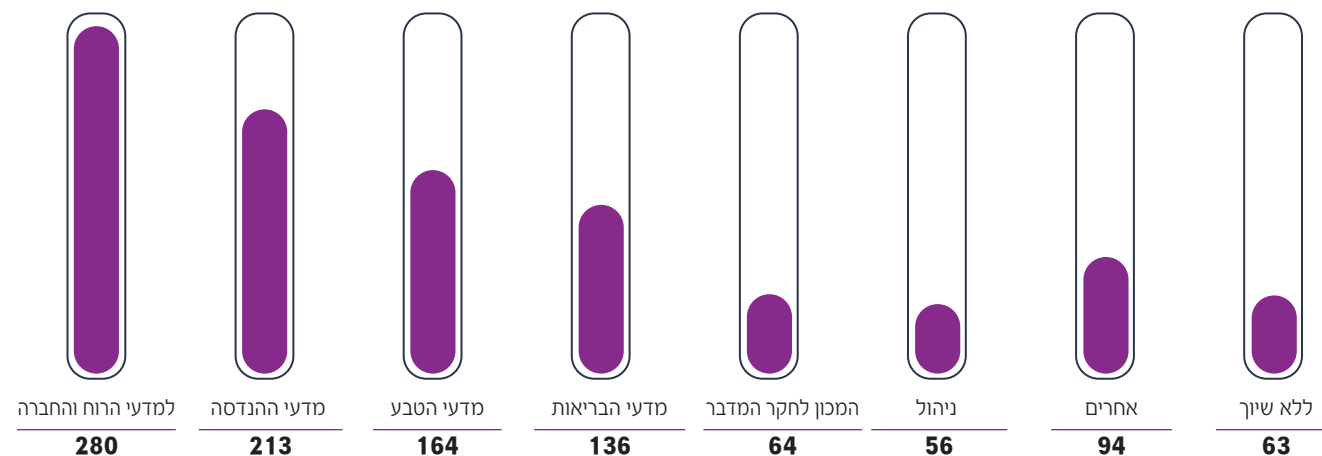
אוכלוסיית המשיבים. וט

סטודנטים. וט (n=592), סגל מנהלי (n=249) וסגל אקדמי והוראה (n=229).

שיוך פקולטי

מדעי הרוח והחברה (n=280), הנדסה (n=213), מדעי הטבע (n=164), מדעי הבריאות (n=136), המכון לחקר המדבר (n=64), ניהול (n=56), אחרים (n=94) וללא שיוך (n=63).

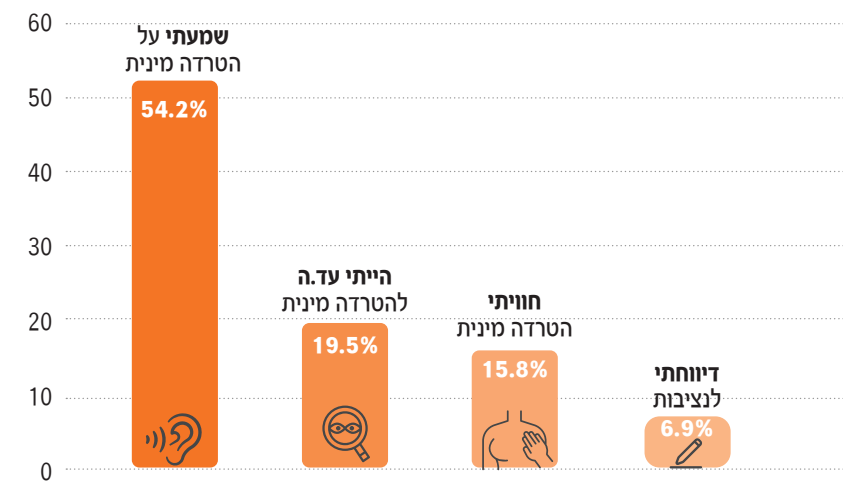
היקף תופעת ההטרדות המיניות

המדגם בחן את היקף תופעת ההטרדות המיניות בשלוש רמות שונות: חוויה אישית ("האם הטרדת מינית במסגרת פעילות האוניברסיטה"), עדות ("האם היית עד/ה להטרדה...") והכרות (האם שמעת על הטרדות מיניות במרחב האוניברסיטאי). נבחנו גם תדירות החוויה האישית של מגוון התנהגויות המוגדרות בחוק ובתקנון כהטרדה מינית וכן את החשיפה אליהן (ניתן למצוא מידע על ההתנהגויות האסורות ע"פ החוק כאן)

ממצאים

חשיפה כללית להטרדות מיניות

אחוזים מתוך כלל המדגם

ממצאי הסקר מעלים כי הטרדה מינית היא תופעה שכיחה באוניברסיטה. 15.8% מהמשתתפים דיווחו כי חוו באופן אישי הטרדה מינית במרחב האוניברסיטאי ואחוז גבוה עוד יותר 19.5% דיווח שהיה עד להטרדה מינית של אחרים. על אף זאת, רק 6.9% העידו שדיווחו לנציבות, כלומר רוב המקרים לא דווחו.

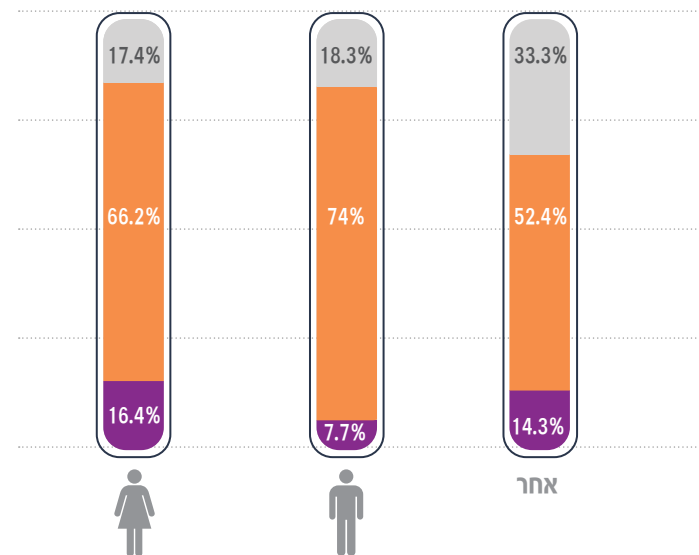
מגדר

ישנו אפקט מובהק למגדר בכל אחת מהרמות שנבדקו: ברמה האישית, נשים מדווחות על שיעור למעלה מכפול של חוויות אישיות של הטרדה מינית בהשוואה לגברים (19.8% לעומת 9.4% מכלל הדיווחים המלאים, $p < .001$). קבוצת "אחר" מראה שיעור גבוה אף יותר (21.4%), אך מדובר במדגם קטן. דפוס דומה קיים גם בעדות ישירה להטרדה מינית (21.8% לעומת 15.4% מכלל הדיווחים המלאים, $p = .048$) וגם בשאלה האם שמעתי על הטרדה (58.7% לעומת 47.2% מכלל הדיווחים המלאים, $p = .004$).

חוויה אישית של הטרדה מינית ע"פ מגדר

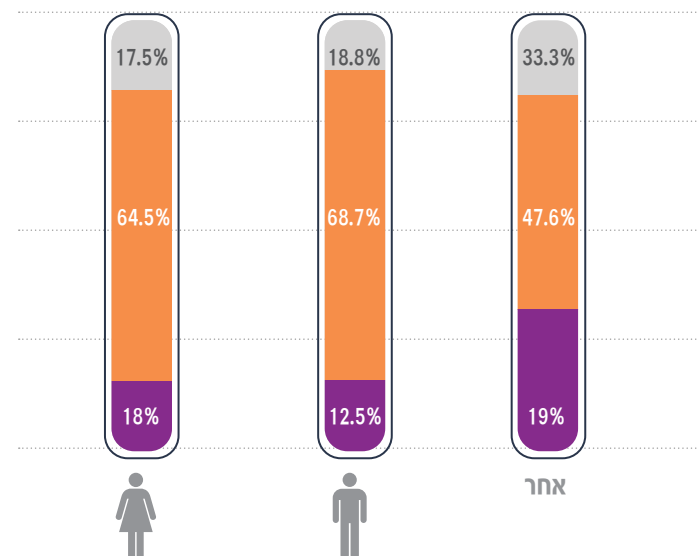
חסר
לא
כן

עדות להטרדה מינית ע"פ מגדר

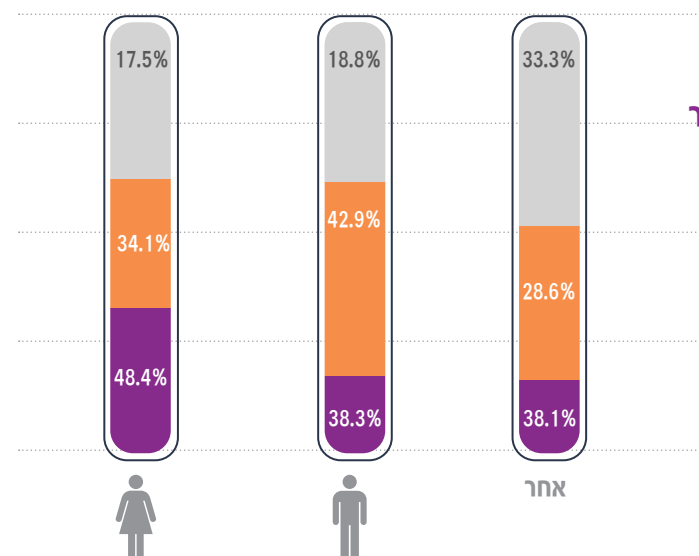
חסר
לא
כן

שמעתי על מקרה של הטרדה מינית ע"פ מגדר

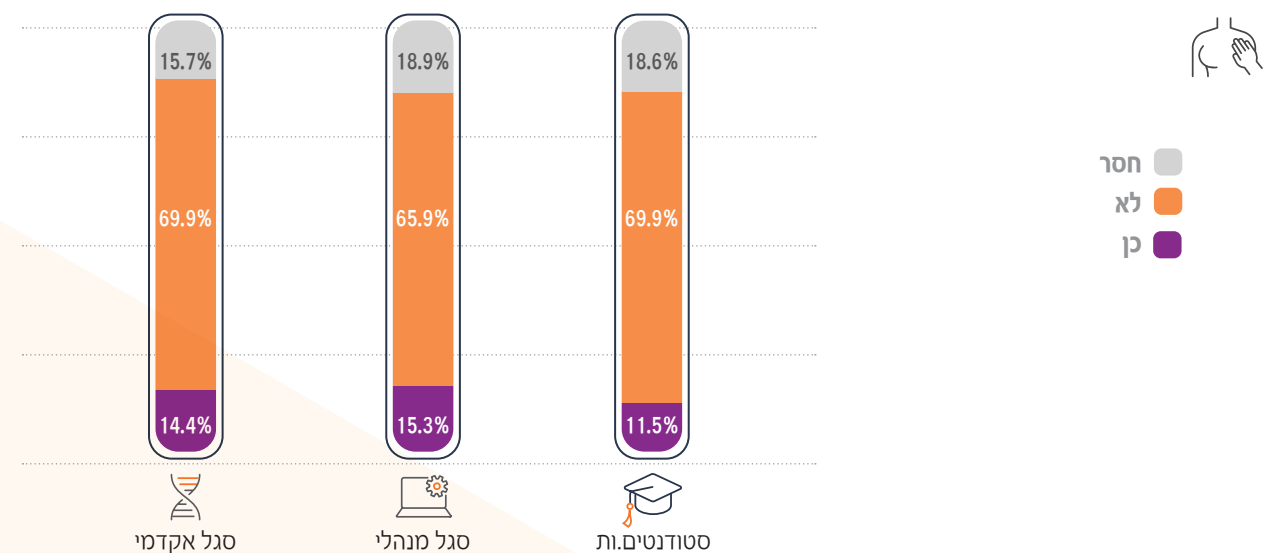
חסר
לא
כן

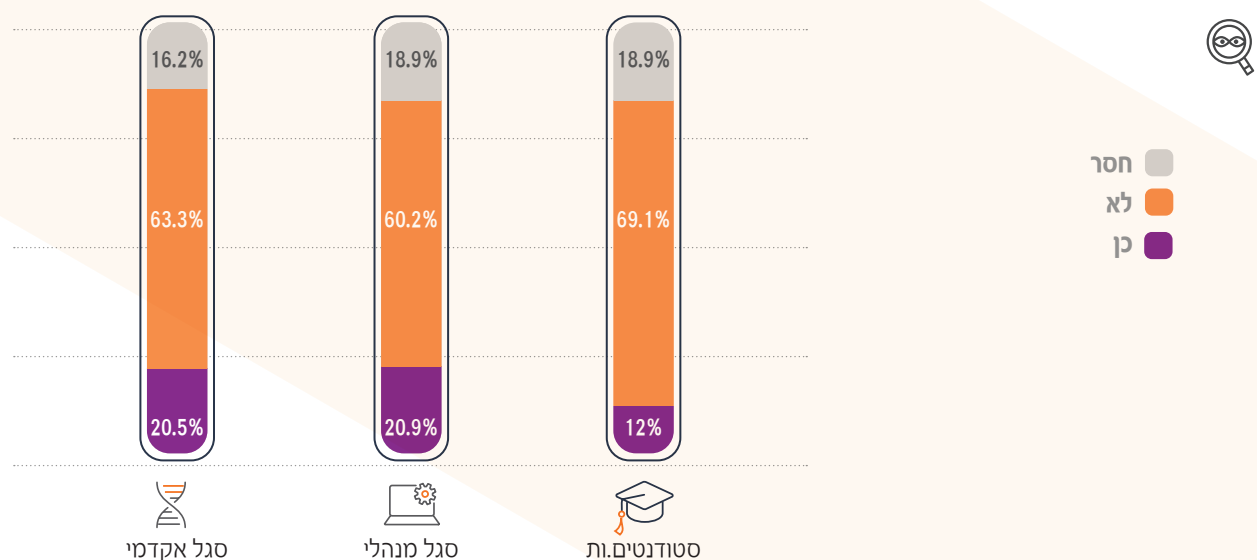
אוכלוסייה

לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין קבוצות האוכלוסייה במדגם ברמת החוויה האישית ($p=0.266$, ר' גרף עליון). אולם נמצאו הבדלים מובהקים בעדות להטרדה מינית: הסגל המנהלי והאקדמי מדווחים על שיעורים גבוהים יותר של עדות להטרדה, בעוד הסטודנטים מדווחים יותר על שיעור נמוך יותר באופן מובהק (25.7% ו-24.5% לעומת 14.8%, מכלל הדיווחים המלאים, $p<0.001$, ר' גרף אמצעי) ממצא דומה נמצא גם בכל הקשור לשאלה "האם שמעתי על מקרים של הטרדה מינית" (76.2% ו-77.5% לעומת 35.8%, מכלל הדיווחים המלאים, $p<0.001$, ר' גרף תחתון). ההבדל עשוי לנבוע מכך שתפקידם המקצועי של חברי הסגל האקדמי והמנהלי חושף אותם למידע על מקרים של הטרדות מיניות.

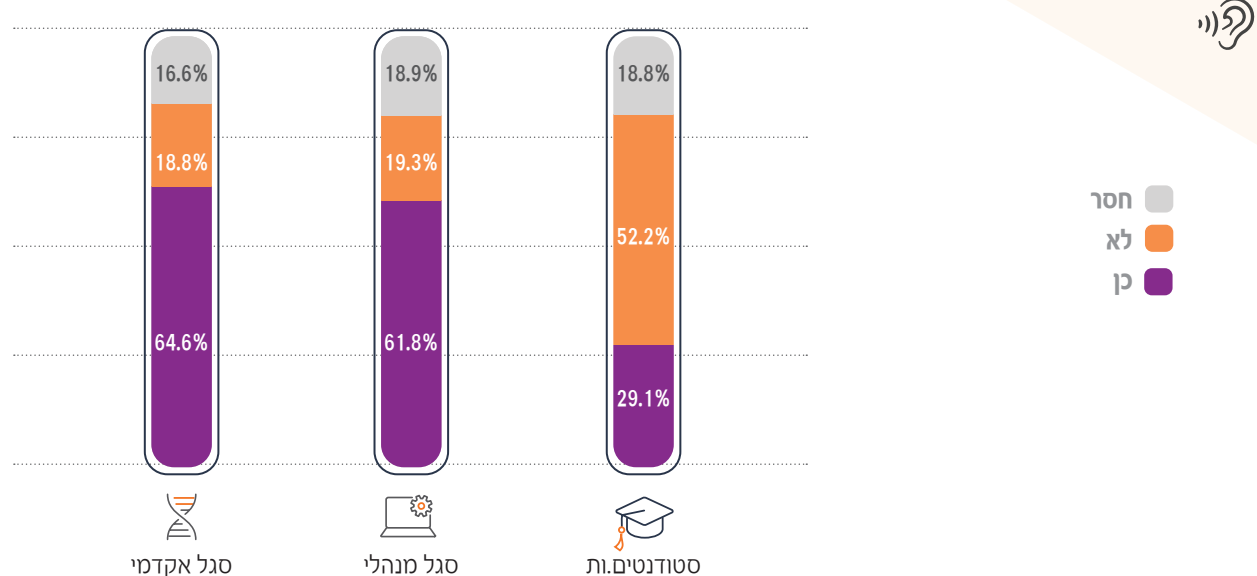
חוויה אישית של הטרדה מינית ע"פ אוכלוסייה

עדות להטרדה מינית ע"פ אוכלוסייה

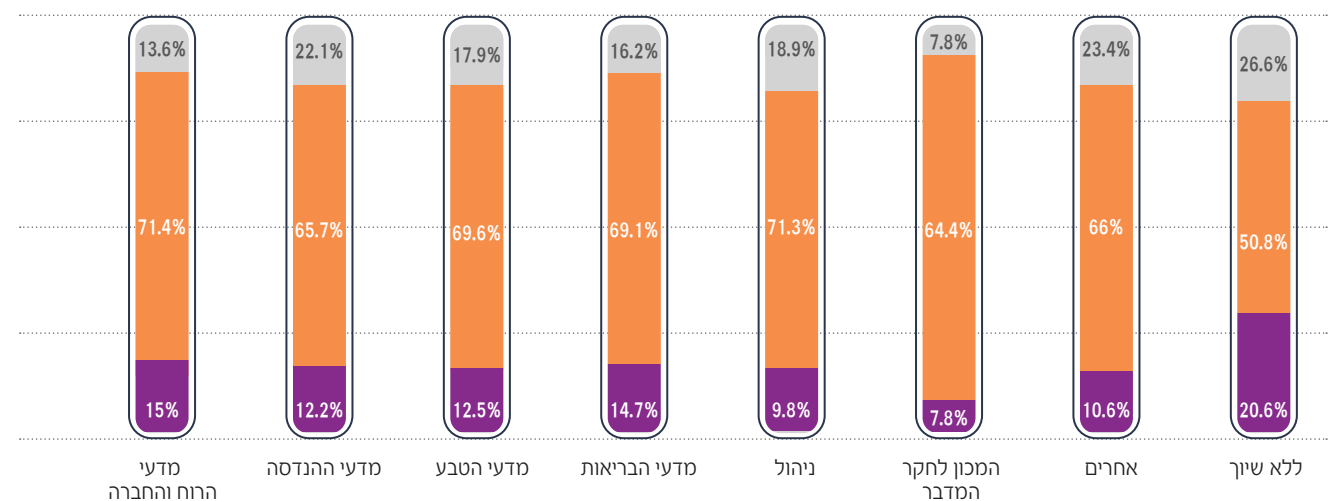
שמעתי על מקרה של הטרדה מינית ע"פ אוכלוסייה

שיוך פקולטי

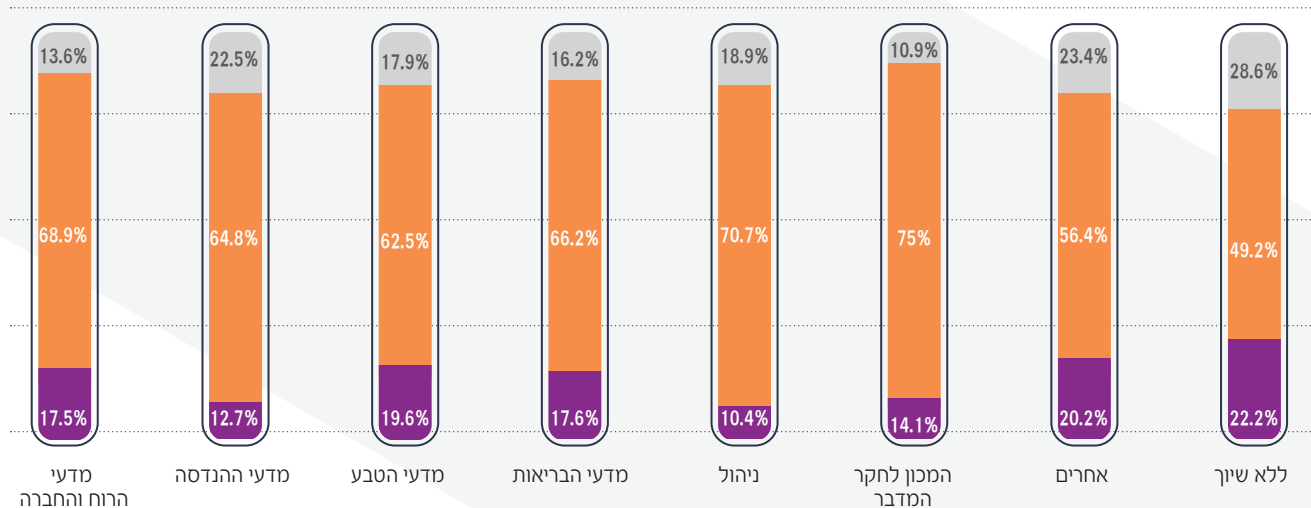
לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין הפקולטות בחוויה אישית של הטרדות מיניות ($p=0.163$, גרף עליון), או בעדות להטרדות ($p=0.09$, גרף אמצעי). יחד עם זאת, בשני המקרים ישנו אחוז גבוה במיוחד של חוויה אישית או עדות להטרדה בקבוצת "מעדיפים שלא לענות" (28.9%-31.1% מכלל הדיווחים המלאים, בהתאמה) - קרי משיבים שלא ציינו שיוך פקולטי. ממצא זה מעלה חשד שזו היתה גם הסיבה לחוסר הרצון לציין את השיוך הפקולטי. כמו כן נמצא הבדל מובהק בשאלה "האם שמעת על מקרה של...": מכלל הדיווחים המלאים, המשיבים.ות ממדעי הבריאות מראים.ות את השיעור הגבוה ביותר (68.1%), ואילו במדעי ההנדסה נמצא השיעור הנמוך ביותר (38.8%).

חוויה אישית של הטרדה מינית ע"פ פקולטה

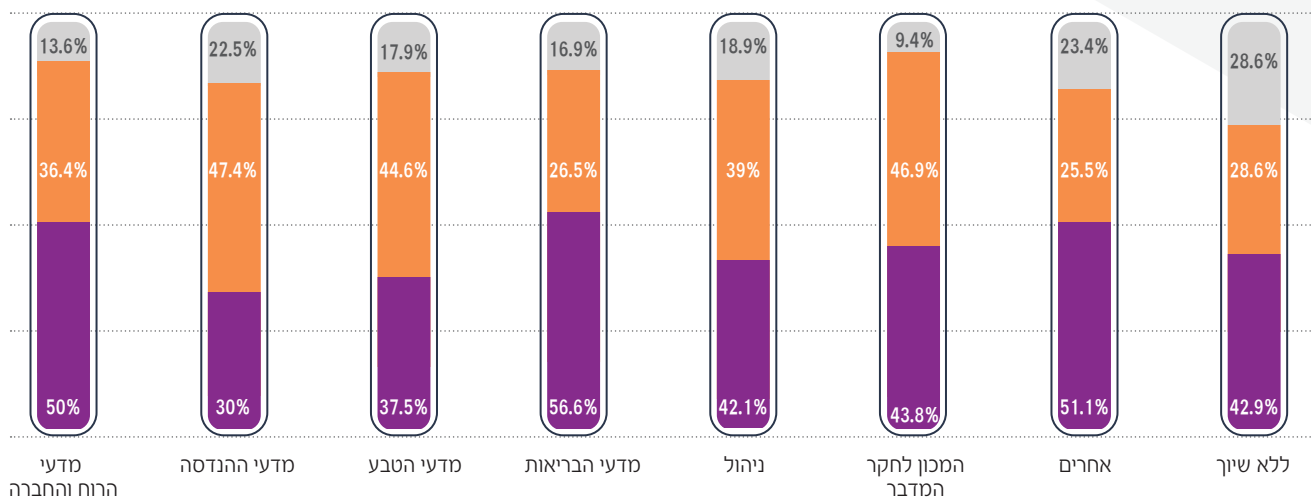

כן לא חסר

עדות להטרדה מינית ע"פ פקולטה

שמעתי על מקרה של הטרדה מינית ע"פ פקולטה

כן לא חסר

התנהגויות ספציפיות המהוות הטרדה מינית

בעוד הסעיף הקודם התייחס לאופן בו המשיבים.ות עצמם.ן הגדירו מה היא הטרדה מינית (בשאלות האם חווית, היית עד.ה או שמעת) הממצאים בסעיף זה עוסקים בשאלות על התנהגויות ספציפיות המוגדרות בחוק ובתקנון כהטרדה מינית. המשתתפים.ות התבקשו לענות על כל אחת משמונה התנהגויות מטרידות ספציפיות. הניתוח מבוסס על השאלה "באיזו תדירות חווית באופן אישי את המקרים הבאים במסגרת אוניברסיטת בן-גוריון בנגב" עם סולם תשובות מ-1 (אף פעם לא) עד 5 (לעיתים קרובות מאוד). סעיף זה מאפשר גם לבחון אילו סוגי הטרדות נפוצים יותר, וגם את הפער בין תפיסת ההטרדות המיניות לפי ההגדרה של כל משתתף.ת. לבין ההתנהגויות שאליהן נחשף.ה בפועל (ר' פירוט בסעיף "תת-זיהוי של הטרדות מיניות).

התנהגויות מטרידות: ממוצע חוויה מול עדות

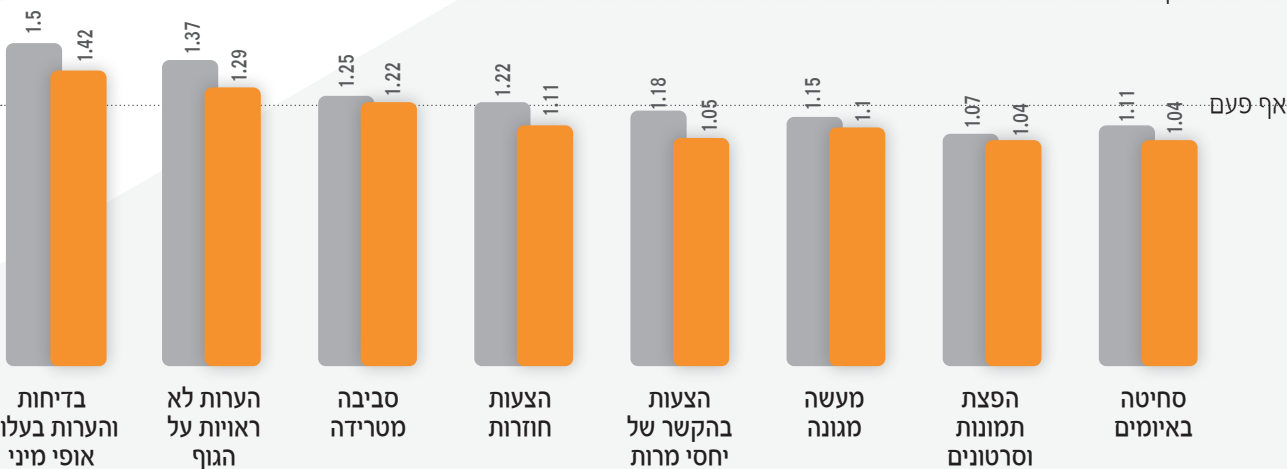
לעיתים קרובות מאוד

לעיתים קרובות

לפעמים

לעיתים רחוקות

אף פעם

חוויה עדות

שיעור החשיפה להתנהגויות השונות מכלל המדגם חוויה מול עדות

ממצאים

הממצאים מצביעים על כך שהטרדה מילולית וסביבתית הן הנפוצות ביותר. בדיחות והערות מיניות פוגעניות הן ההתנהגות הנפוצה ביותר כאשר - 26.2% מהמשתתפים.ות חוו התנהגות וחמור מכך - 32.2% היו עדים.ות להתנהגות זו. התיחסויות והערות על גופו של אדם או מנייתו היו שניות בשכיחות: 17.3% ציינו שחוו אותן אישית, ו-24.1% היו עדים.ות להערות מסוג זה. בכל אחת מההתנהגויות שיעור העדים.ות להטרדה גבוהה יותר מאלו שחוו באופן אישי התנהגויות אלו, מה שמעיד על כך שאנשים נחשפים להטרדה כצופים בשיעור גבוהה יותר מחווים אותה באופן אישי. לעומת זאת, התנהגויות חמורות יותר כמו הסחיטה באיומים (טובות הנאה) היו נדירות עם ציון 1.04 כאשר רק 2% ציינו שחוו אותן באופן אישי, אולם 7.4% ציינו שהיו עדים.ות להן - ממצא מטריד בפני עצמו.

הבדלים בין חוויות אישיות לעדות

בכל סוגי ההתנהגויות, שיעורי העדות גבוהים מהחוויות האישיות. הפערים הגדולים ביותר נמצאו בהתנהגויות הקשורות לניצול כוח: הצעות מבעלי מרות (12.7% עדות מול 2.8% חוויה אישית - פער של פי 4.5), וסחיטה באיומים (7.4% היו עדות מול 2% חוויה אישית - פער של פי 3.7).

התנהגויות הטרדה מינית לפי מגדר - שכיחות וציונים

מגדר	סוג חוויה	בדיחות והערות בעלות אופי מיני	הערות על הגוף	חזרות	הצעות	מעשה מגונה	סחיטה באיומים	הצעות בהקשר של יחסי מרות	סביבה מטרידה	הפצת תמונות וסרטונים
גבר N=310 of 415 (total	חוויה אישית	22.3% (1.38)	11.3% (1.22)	4.9% (1.10)	4.3% (1.09)	1.8% (1.03)	2.5% (1.05)	3.1% (1.06)	1.2% (1.02)	
	עדות להטרדה מינית	28.6% (1.43)	19.7% (1.30)	10.5% (1.21)	8.2% (1.16)	6.0% (1.12)	10.8% (1.21)	7.8% (1.15)	3.2% (1.06)	
אישה N=474 of 634 (total	חוויה אישית	28.6% (1.45)	21.1% (1.34)	8.1% (1.16)	7.7% (1.15)	2.1% (1.04)	3.0% (1.06)	4.2% (1.08)	2.1% (1.04)	
	עדות להטרדה מינית	34.3% (1.55)	26.6% (1.42)	18.5% (1.37)	12.1% (1.24)	8.1% (1.16)	14.2% (1.28)	11.4% (1.22)	5.8% (1.11)	

הערות: האחוזים מייצגים את אלה שחוו/היו עדים.ות להתנהגות לפחות פעם אחת. בסוגריים מופיעים הציונים הממוצעים, בסולם 1-5 כאשר 1 = "אף פעם לא" ו-5 = "לעיתים קרובות מאוד".

מגדר

נמצאו הבדלים מובהקים סטטיסטית ברוב ההתנהגויות בחוויות אישיות (ר' טבלה לעיל). בבדיחות והערות מיניות, נשים חוו במעט יותר (28.6%) מגברים (22.3%), אך ההבדל אינו מובהק (p=0.078). עם זאת, נמצאו הבדלים מובהקים בהערות לא הולמות על הגוף - נשים 21.1% מול גברים 11.3% (p<0.001), הצעות חזרות ונשנות - נשים 8.1% מול גברים 4.9% (p=0.013), מעשה מגונה - נשים 7.7% מול גברים 4.3% (p<0.001). גם בעדות להטרדה, נשים מדווחות על חשיפה רבה יותר להתנהגויות: בדיחות ואמירות בעלת אופי מיני - נשים 34.3% מול גברים 28.6% (p=0.014), הערות לא הולמות - נשים 26.6% מול גברים 19.7% (p=0.003), הצעות חזרות - נשים 18.5% מול גברים 10.5% (p<0.001), והצעות תמורת טובות הנאה - נשים 8.1% מול גברים 6% (p=0.048). קבוצת "אחר" מראה שיעורים גבוהים במיוחד: בבדיחות ואמירות בעלות אופי מיני 28.6% חוויה אישית ו-42.9% עדות, בהערות לא הולמות 21.4% חוויה אישית ו-35.7% עדות, ובסחיטה באיומים 14.3% חוויה אישית ו-14.3% עדות, מה שמעיד על פגיעות מוגברת של מיעוטים מגדריים.

התנהגויות הטרדה מינית לפי אוכלוסייה - שכיחות וציונים

אוכלוסייה	סוג חוויה	בדיחות והערות בעלות אופי מיני	הערות על הגוף	חוזרות הצעות	מעשה מגונה	סחיטה באיומים	הצעות בהקשר של יחסים מרות	סביבה מטרידה	הפצת תמונות וסרטונים
סטודנטים.ות N=443 of (592 total)	חוויה אישית	24.8% (1.40)	15.2% (1.28)	6.1% (1.12)	5.3% (1.11)	1.8% (1.03)	2.1% (1.04)	3.4% (1.07)	1.5% (1.03)
	עדות להטרדה מינית	28.1% (1.41)	20.8% (1.32)	11.2% (1.22)	8.3% (1.16)	6.1% (1.12)	8.3% (1.17)	7.9% (1.16)	3.8% (1.07)
סגל אקדמי N=171 of (229 total)	חוויה אישית	26.2% (1.42)	17.1% (1.31)	7.2% (1.14)	6.1% (1.12)	2.0% (1.04)	3.2% (1.06)	3.8% (1.08)	1.8% (1.03)
	עדות להטרדה מינית	35.8% (1.58)	26.2% (1.44)	18.1% (1.36)	12.8% (1.26)	8.9% (1.18)	21.5% (1.43)	11.2% (1.22)	5.2% (1.10)
סגל מנהלי N=186 of (249 total)	חוויה אישית	25.4% (1.41)	18.8% (1.33)	6.8% (1.13)	6.4% (1.13)	2.2% (1.04)	3.1% (1.06)	4.1% (1.08)	2.0% (1.04)
	עדות להטרדה מינית	33.4% (1.54)	24.1% (1.41)	16.8% (1.33)	11.2% (1.23)	7.8% (1.16)	14.1% (1.28)	10.4% (1.21)	4.8% (1.09)

אוכלוסייה

לא נמצאו הבדלים מובהקים סטטיסטית בין סטודנטים.ות, סגל אקדמי וסגל מנהלי ברוב ההתנהגויות. יוצא דופן היה בעדות להצעות בהקשר של בעלי מרות, שבו הסגל האקדמי (21.5%) והמנהלי (14.1%) דיווחו על עדות גבוה יותר מהסטודנטים.ות (8.3%), $p=0.004$. תוצאה זו מעידה על כך שחוויות ההטרדה האישיות אינן תלויות במעמד או בתפקיד באוניברסיטה, אלא בגורמים אחרים כמו מגדר ותרבות פקולטית. עם זאת, הסגל מדווח על עדות רבה יותר להטרדה בהשוואה לסטודנטים.ות, ככל הנראה בשל חשיפה לסביבות ואירועים מגוונים יותר באוניברסיטה.

התנהגויות הטרדה מינית לפי שיוך פקולטי - שכיחות וציונים

פקולטה	סוג חוויה	בדיחות והערות בעלות אופי מיני	הערות לא ראויות על הגוף	הצעות חוזרות	מעשה מגונה	סחיטה באיומים	הצעות בהקשר של יחסי מרות	סביבה מטרידה	הפצת תמונות וסרטונים
מדעי הרוח והחברה (N=209 of 280 total)	חוויה אישית	(1.43) 26.8%	(1.31) 17.4%	(1.13) 6.8%	(1.12) 6.2%	(1.04) 1.9%	(1.05) 2.8%	(1.08) 3.8%	(1.03) 1.7%
	עדות להטרדה מינית	(1.49) 30.8%	(1.36) 22.1%	(1.26) 13.2%	(1.19) 9.8%	(1.13) 6.8%	(1.23) 11.4%	(1.18) 8.9%	(1.08) 4.2%
הנדסה (N=159 of 213 total)	חוויה אישית	(1.35) 21.4%	(1.24) 12.8%	(1.10) 5.1%	(1.10) 4.8%	(1.03) 1.6%	(1.04) 2.2%	(1.06) 2.9%	(1.02) 1.3%
	עדות להטרדה מינית	(1.44) 28.4%	(1.32) 19.6%	(1.24) 11.8%	(1.17) 8.9%	(1.12) 6.1%	(1.20) 9.8%	(1.16) 7.8%	(1.07) 3.6%
מדעי הטבע (N=123 of 164 total)	חוויה אישית	(1.37) 22.6%	(1.25) 13.4%	(1.11) 5.4%	(1.10) 5.1%	(1.03) 1.7%	(1.05) 2.4%	(1.06) 3.1%	(1.03) 1.4%
	עדות להטרדה מינית	(1.41) 26.2%	(1.30) 18.4%	(1.22) 10.9%	(1.16) 8.1%	(1.11) 5.8%	(1.19) 9.2%	(1.14) 7.2%	(1.06) 3.2%
מדעי הבריאות (N=102 of 136 total)	חוויה אישית	(1.46) 28.2%	(1.32) 17.5%	(1.14) 7.1%	(1.13) 6.8%	(1.04) 2.1%	(1.06) 3.2%	(1.08) 4.2%	(1.04) 1.9%
	עדות להטרדה מינית	(1.61) 36.4%	(1.46) 26.8%	(1.34) 17.2%	(1.26) 13.1%	(1.18) 9.2%	(1.32) 15.8%	(1.25) 12.4%	(1.11) 5.8%
המכון לחקר המדבר (N=48 of 64 total)	חוויה אישית	(1.32) 19.8%	(1.20) 10.2%	(1.08) 4.1%	(1.08) 3.8%	(1.02) 1.4%	(1.04) 1.9%	(1.05) 2.6%	(1.02) 1.1%
	עדות להטרדה מינית	(1.38) 24.1%	(1.28) 16.8%	(1.19) 9.4%	(1.14) 7.2%	(1.10) 5.1%	(1.16) 8.1%	(1.13) 6.4%	(1.05) 2.8%
ניהול (N=42 of 56 total)	חוויה אישית	(1.54) 32.1%	(1.39) 21.8%	(1.18) 8.9%	(1.16) 8.2%	(1.05) 2.6%	(1.07) 3.8%	(1.10) 5.1%	(1.05) 2.4%
	עדות להטרדה מינית	(1.67) 38.9%	(1.49) 28.4%	(1.37) 18.6%	(1.28) 14.2%	(1.20) 9.8%	(1.33) 16.4%	(1.26) 13.1%	(1.12) 6.2%
אחר (N=70 of 94 total)	חוויה אישית	(1.44) 27.4%	(1.30) 16.8%	(1.13) 6.5%	(1.12) 5.9%	(1.04) 1.8%	(1.05) 2.7%	(1.07) 3.6%	(1.03) 1.6%
	עדות להטרדה מינית	(1.53) 32.1%	(1.42) 24.6%	(1.32) 15.8%	(1.24) 11.9%	(1.17) 8.4%	(1.26) 13.2%	(1.22) 10.8%	(1.10) 5.1%
ללא שיוך (N=47 of 63 total)	חוויה אישית	(1.62) 34.8%	(1.44) 24.2%	(1.21) 10.1%	(1.19) 9.4%	(1.06) 2.9%	(1.08) 4.2%	(1.12) 5.8%	(1.05) 2.7%
	עדות להטרדה מינית	(1.78) 42.6%	(1.56) 31.1%	(1.43) 21.4%	(1.34) 16.8%	(1.22) 11.2%	(1.38) 18.9%	(1.31) 15.6%	(1.15) 7.3%

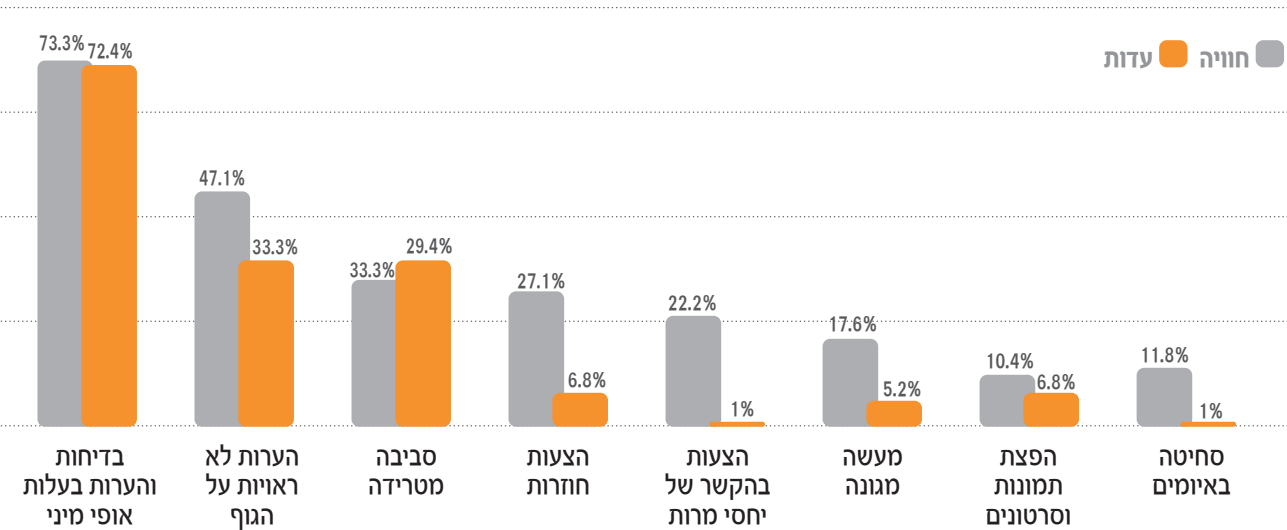
שיוך פקולטי

נמצאו הבדלים מובהקים במיוחד בהתנהגויות המילוליות. בבדיחות והערות מיניות פוגעניות ($p<0.001$) והערות לא הולמות על הגוף ($p<0.001$) נמצאו הבדלים משמעותיים בין פקולטות הן בחוויות אישיות והן בעדות. בפקולטה לניהול וקבוצת "מעדיפה לא להגיד" נמצא שיעור החשיפה הגבוהה ביותר (1.73 ו-1.90 בדיחות ואמירות בעלות אופי מיני, 1.60 ו-1.69 הערות לא הולמות), בעוד במכונים לחקר המדבר ובפקולטה למדעי הטבע נמצא שיעור החשיפה הנמוך ביותר (1.29 ו-1.33 בדיחות ואמירות בעלות אופי מיני). בעדות, הדפוס דומה עם קבוצת "מעדיפה לא להגיד" (1.95) והפקולטה לניהול (1.74) עם שיעור החשיפה הגבוהה ביותר. נוסף על כך, נמצאו הבדלים מובהקים בעדות להצעות חוזרות ($p=0.022$) ומעשה מגונה ($p=0.035$), כאשר משתתפים. ו. מהפקולטה למדעי הבריאות והפקולטה לניהול מדווחים. ו. על שיעורים גבוהים יותר.

תת-זיהוי של הטרדות מיניות

תת זיהוי של הטרדות מיניות מתרחש כאשר אנשים חווים או צופים בהתנהגויות ספציפיות הנחשבות להטרדה מינית, אך אינם מזהים או מגדירים אותן כ"הטרדה מינית" במונח הכללי. תופעה זו נמדדת על ידי השוואה בין תשובות "לא" לשאלות הכלליות "האם הוטרדת מינית?" או "האם היית עד להטרדה?" לבין תשובות "כן" לשאלות ספציפיות המפרטות התנהגויות מוגדרות כמו סחיטה באיומים, מעשה מגונה, הערות בעלות אופי מיני הצעות חזרות ונשנות או התבטאויות פוגעניות המתייחסות לגוף.

ממצאים

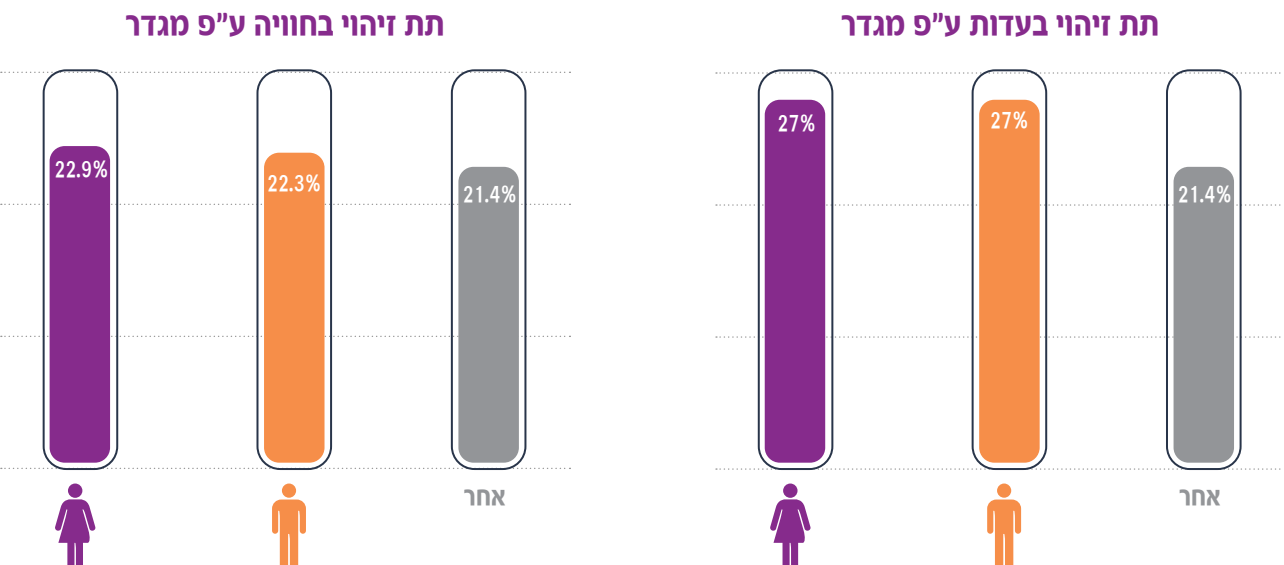
היקף הזיהוי החסר: מבין אלה שנתנו תשובות תקפות, 22.6% (192 מתוך 848) הראו תת-זיהוי בחוויות אישיות - קרי ענו "לא" לשאלה הכללית אך דיווחו שחוו לפחות אחת מההתנהגויות הספציפיות. בעדות להטרדה השיעור היה אף גבוה יותר - 26.9% (221 מתוך 822) מאלה שנתנו תשובות תקפות הראו תת-זיהוי. תוצאות אלה מעידות על כך שכמעט רבע עד שליש מהמשתתפים אינם מזהים את חוויותיהם או אירועים להם היו עדים. כהטרדה מינית למרות שחוו או היו עדים. להתנהגויות המוגדרות ככאלה.

תת-זיהוי לפי סוג התנהגות

ניתוח מפורט של ההתנהגויות הספציפיות חושף דפוסים ברורים בזיהוי החסר. בדיחות והערות מיניות פוגעניות היא ההתנהגות הכי לא מזוהה כהטרדה מינית, הן בחוויות אישיות (72.4% מכלל מקרי הזיהוי החסר) והן בעדות (73.3%). הערות לא הולמות על הגוף, המין או הנטייה המינית היו השניות בשכיחות הזיהוי החסר: 33.3% בחוויות אישיות ו-47.1% בעדות. לעומת זאת, התנהגויות חמורות יותר כמו מעשה מגונה או סחיטה באיומים כמעט תמיד זוהו כהטרדה בחוויות אישיות (5.2% ו-1% בהתאמה), אך נצפו שיעורי תת-זיהוי גבוהים יותר בעדות למעשים אלו (17.6% ו-11.8% בהתאמה).

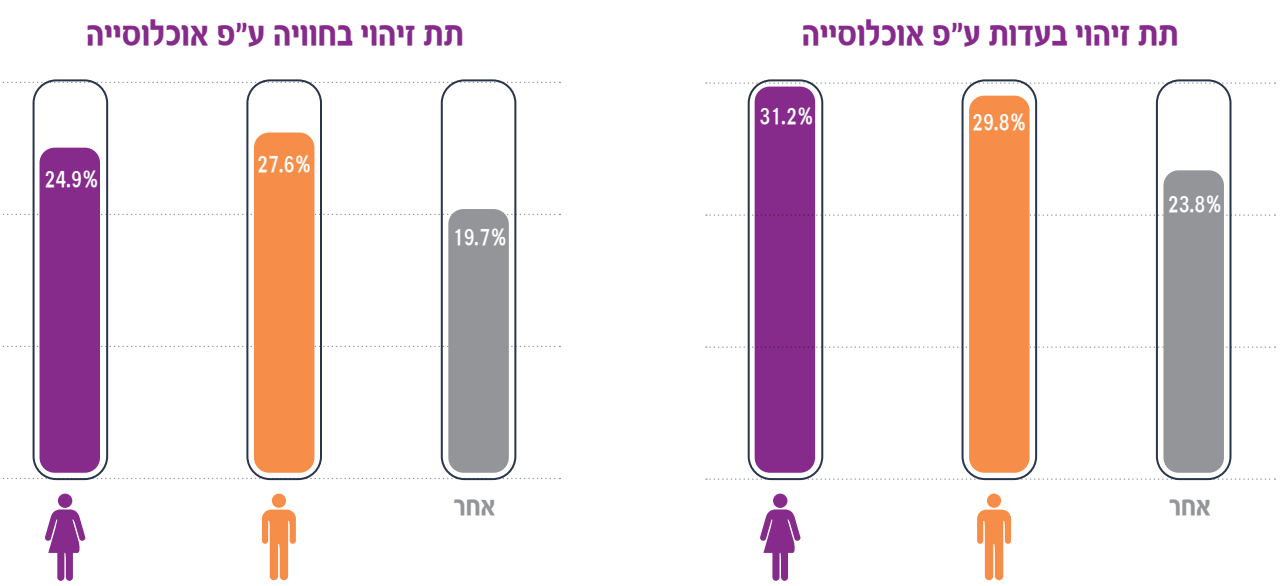
הבדלים בין חוויות אישיות לעדות

קיים הבדל מעניין בדפוס הזיהוי החסר בין חוויות אישיות לעדות. בעוד שבחוויות אישיות התנהגויות חמורות יותר כמעט תמיד זוהו כהטרדה, בעדות המשיבים לא זיהו התנהגויות אלה כהטרדה במידה רבה יותר. הממצא מעיד על כך שאנשים מזהים טוב יותר הטרדה כאשר היא מופנית כלפיהם. באופן ישיר, אך מתקשים יותר לזהות אותה כאשר הם עדים. לה. סך הכל, 192 אנשים הראו תת-זיהוי בחוויות אישיות (עם 307 מקרי התנהגות), ו-221 אנשים בעדות להטרדה (עם 528 מקרי התנהגות).

מגדר

בחוויות אישיות, שיעורי הזיהוי החסר היו דומים מאוד בין המגדרים: 22.9% אצל נשים, 22.3% אצל גברים ו-21.4% בקבוצת "אחר", ללא הבדל מובהק סטטיסטית ($p=0.969$). גם בעדות להטרדה נמצא דפוס דומה: 27% אצל נשים, 27% אצל גברים ו-21.4% בקבוצת "אחר", ללא הבדל מובהק סטטיסטית ($p=0.898$).

אוכלוסייה

בחוויות אישיות ההבדלים בין קבוצות האוכלוסייה לא הגיעו למובהקות סטטיסטית ($p=0.061$). הסגל המנהלי הראה את השיעור הגבוה ביותר של תת-זיהוי (27.6%), ואחריו הסגל האקדמי (24.9%), בעוד הסטודנטים הראו את השיעור הנמוך ביותר (19.7%). בעדות להטרדה המגמה הייתה דומה וגם כן לא מובהקת סטטיסטית ($p=0.094$): הסגל האקדמי (31.2%) והמנהלי (29.8%) הראו שיעורים גבוהים יותר של תת-זיהוי בהשוואה לסטודנטים (23.8%).

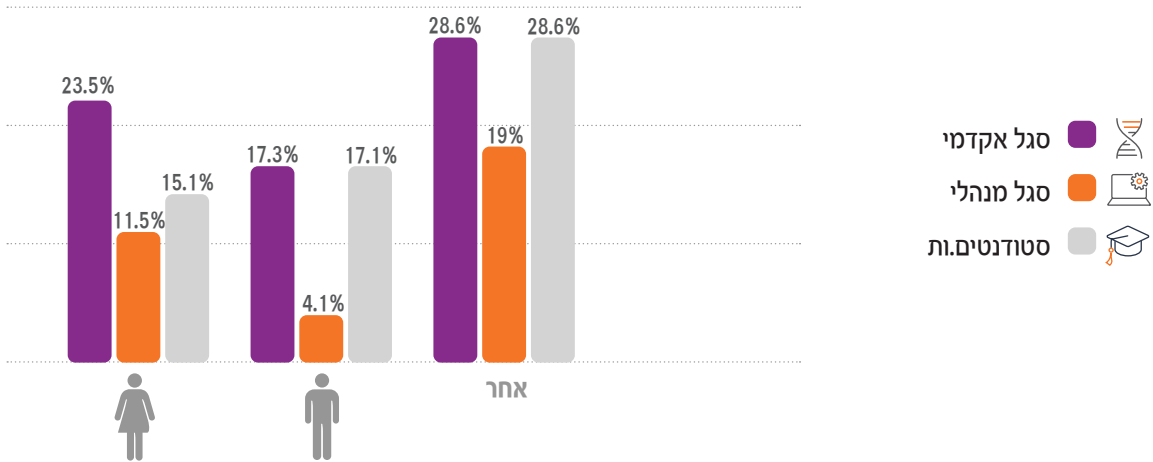
זהות המטרידים

זיהוי זהותם של מי שמבצעים את הטרדות מיניות הוא חיוני להבנת דינמיקת הכוח והיחסים בהם מתרחשות ההטרדות באוניברסיטה. הסקר בחן את זהות המטרידים ואת באמצעות שאלה אחת של בחירה מרובה שאפשרה למשתתפים. ואת לציין את השייך המוסדי של מי שהטריד. אותם או של מי שראו שהטריד. אחרים. האפשרויות כללו: (1) סטודנט/ית בתואר ראשון, (2) סטודנט/ית בתואר שני, (3) סטודנט/ית בתואר שלישי (לימודי דוקטורט), (4) משתלמ/ת בתר-דוקטורט, (5) סטודנט/ית בתכנית לימודים אחרת (לדוגמה, מכינה), (6) חבר/ת סגל ההוראה, (7) חבר/ת הסגל האקדמי הבכיר, (8) חבר/ת הסגל המנהלי והטכני, (9) עובד/ת בדרג ניהולי (אקדמי או מנהלי) באוניברסיטה, ו-(10) אחר. ניתוח זה מאפשר הבנה של פערי הכוח הקיימים במקרי ההטרדה ומזהה אוכלוסיות בסיכון ואוכלוסיות העלולות להטריד. יש לציין כי מרבית המשיבים. ואת על השאלון בחרו שלא לענות על שאלה זו, ממצא חשוב בפני עצמו המעיד על חשש אפילו בשאלון אנונימי לציין את שיוכו של המטריד.

ממצאים

מבין אלה שציינו את זהות המטריד (37.9% מכלל המשתתפים. ואת), הסגל האקדמי היה הקבוצה המזוהה ביותר כמטרידה (21.2% מכלל המשתתפים. ואת), ואחריו הסטודנטים. ואת (16.2%) והסגל המנהלי (8.8%).

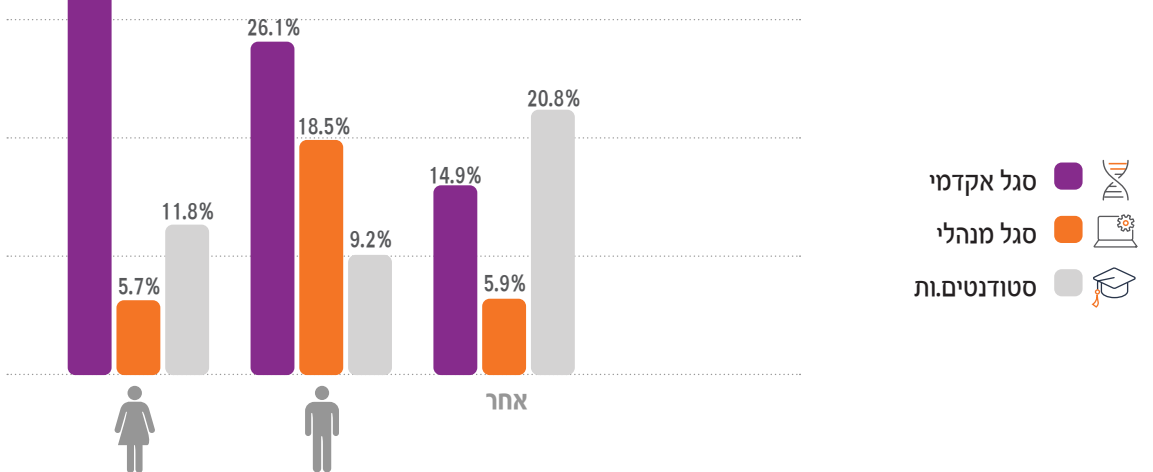
זהות המטריד ע"פ מגדר

מגדר

נמצאו הבדלים מובהקים סטטיסטית בין המגדרים בדפוסי זיהוי המטרידים. ואת ($p=0.004$). גברים הוטרדו או היו עדים להטרדות במידה דומה מצד סטודנטים. ואת ומצד הסגל האקדמי, אך הרבה פחות על ידי הסגל המנהלי, לעומת זאת נשים הוטרדו או היו עדות להטרדה הרבה יותר על ידי הסגל האקדמי והמנהלי.

זהות המטריד על פי אוכלוסייה

אוכלוסייה

נמצאו הבדלים מובהקים בין קבוצות האוכלוסייה ($p < 0.001$). כל קבוצת אוכלוסייה הוטרדה או מודעת להטרדות מצד הקבוצה שלה באופן יחסי יותר מאשר בקבוצות האחרות: סטודנטים. ואת הוטרדו או היו עדים להטרדה של סטודנטים. ואת (20.8%), סגל מנהלי על ידי סגל מנהלי (18.5%) וסגל אקדמי על ידי סגל אקדמי (32.3%). יחד עם זאת חשוב לומר שגם הסגל המנהלי מוטרד או מודע להטרדות של הסגל האקדמי יותר (26.1%).

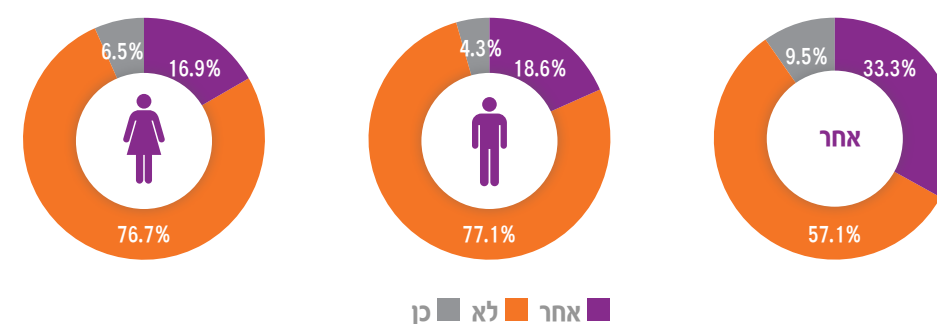
דיווח לנציבות במקרי הטרדה מינית

הסקר בחן את התנהגות הדיווח באמצעות שתי שאלות. ראשית, "האם דיווחת בעבר לנציבות על מקרה של הטרדה מינית (שקרה לך או שהיית עד/ה לו)?" עם אפשרויות תשובה: כן/לא. אם המענה לשאלה זו היה חיובי הופיעה שאלה נוספת: "מהי מידת שביעות הרצון שלך מהמענה שקיבלת מהנציבות?" עם סולם של 1-5 (רבה מאוד, רבה, בינונית, מועטה, מועטה מאוד).

ממצאים

רק 6.9% מהמשתתפים דיווחו בעבר לנציבות על מקרה של הטרדה מינית, בעוד 93.1% לא דיווחו מעולם. שיעור הדיווח הנמוך מעיד על פער משמעותי בין היקף התופעה לבין מספר הדיווחים הפורמליים.

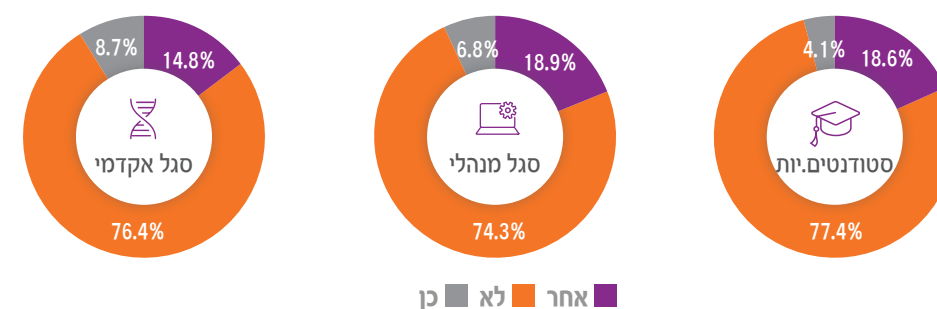
דיווח ע"פ מגדר

מגדר

לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין המגדרים ($p=0.211$). נשים מדווחות מעט יותר (7.8%) בהשוואה לגברים (5.3%). יש לציין שקבוצת "אחר" מראה שיעור דיווח גבוה יותר (14.3%), אך מדובר במדגם קטן.

דיווח ע"פ אוכלוסייה

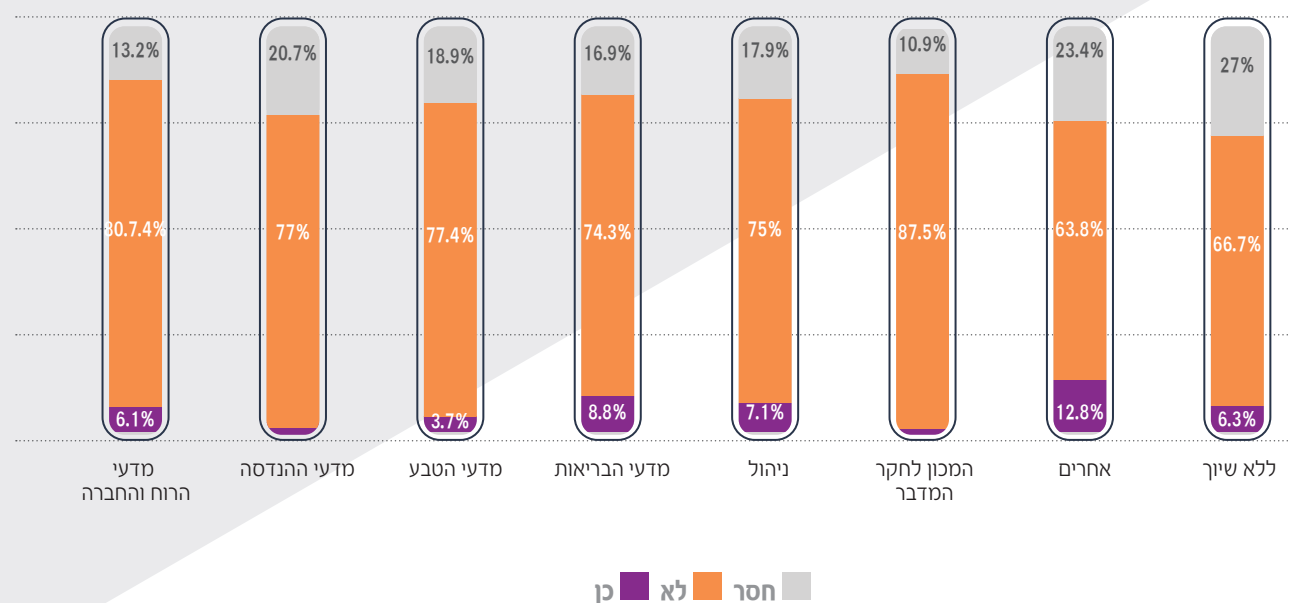
אוכלוסייה

נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין קבוצות האוכלוסייה ($p=0.032$). הסגל האקדמי מדווח בשיעור הגבוה ביותר (10.3%), ואחריו הסגל המנהלי (8.4%), בעוד הסטודנטים מדווחים בשיעור הנמוך ביותר (5%). תוצאה זו עשויה לנבוע מהבדלים בידע על הנהלים, במעמד בארגון או ברמת הביטחון בתהליך.

שיוך פקולטי

נמצאו הבדלים מובהקים בין הפקולטות ($p=0.004$). קבוצת "אחר" מראה את שיעור הדיווח הגבוה ביותר (16.7%), ואחריה מדעי הבריאות (10.6%). לעומת זאת, המכונים לחקר המדבר (1.8%) ומדעי ההנדסה (3%) מראים שיעורי דיווח נמוכים במיוחד. ההבדלים עשויים לנבוע מתרבויות ארגוניות שונות או מרמות מודעות שונות בפקולטות השונות.

דיווח ע"פ פקולטות

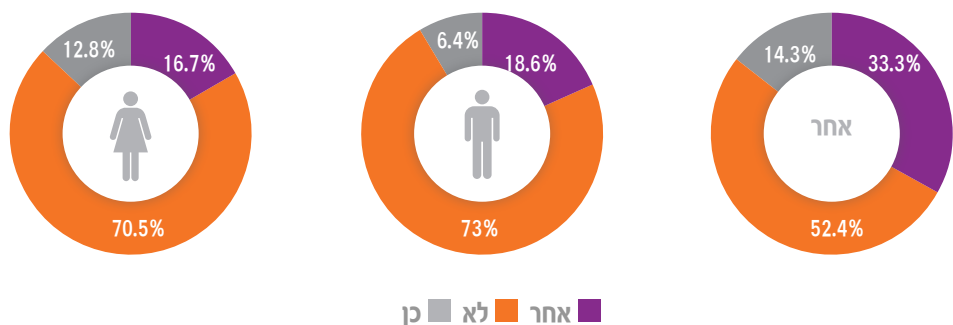
ניתוח הסיבות לאי-דיווח לנציבות

הבנת הסיבות שמונעות מאנשים לדווח על מקרי הטרדה מינית חיונית לשיפור המערכת ולהסרת חסמים. זיהוי הגורמים לאי-דיווח מאפשר התמודדות ממוקדת עם הבעיות ופיתוח פתרונות מתאימים. הסקר בחן תופעה זו באמצעות שתי שאלות: "האם היו מקרים בעבר בהם חווית או היית עד/ה להטרדה ולא דיווחת לנציבות?" עם אפשרויות תשובה: כן/לא, ולאחר מכן שאלת בחירה מרובה לאלה שענו "כן" המציגה מגוון סיבות אפשריות לאי-דיווח: (1) "לא רציתי לשתף בפרטי המקרה", (2) "לא רציתי לעשות עניין", (3) "לא האמנתי שהמקרה יטופל", (4) "לא סמכתי על הטיפול של הנציבות", (5) "חשבתי שלא יאמינו לי", (6) "לא רציתי לפגוע במי שהטריד/ה", (7) "לא ידעתי למי אפשר להתלונן וכיצד", (8) "חששתי מהתנכלות", ו-(9) "סיבה אחרת (נשמח אם תפרטי/י)" - טקסט פתוח.

ממצאים

13.5% מהמשתתפים דיווחו שהיו מקרים בעבר שבהם חוו או היו עדים. ו-76.5% לא דיווחו לנציבות, בעוד 86.5% ענו שלא. שיעור זה מעיד על כך שחלק ניכר ממקרי ההטרדה אכן אינם מדווחים באופן פורמלי.

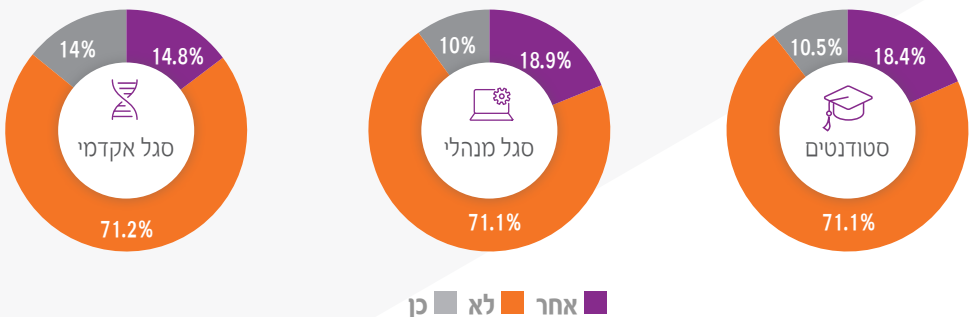
המנעות מדיווח לנציבה לפי מגדר

	לא רציתי לשתף בפרטי המקרה	לא רציתי לעשות עניין	לא האמנתי שהמקרה יטופל	לא סמכתי על הטיפול של הנציבות	חשבתי שלא יאמינו לי	לא רציתי לשתף בפרטי המקרה	לא רציתי לעשות עניין	לא ידעתי למי אפשר להתלונן וכיצד	חששתי מהתנכלות	סיבה אחרת
גבר (N=43 of 415 total)	32.60%	48.80%	41.90%	23.30%	25.60%	34.90%	39.50%	27.90%	18.60%	
אישה (N=97 of 634 total)	38.10%	52.60%	45.40%	28.90%	31.90%	29.90%	35.10%	33.00%	15.50%	

מגדר

לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין המגדרים ($p=0.77$). נשים מדווחות על שיעור גבוה יותר של אי-דיווח (15.3%) בהשוואה לגברים (10.4%). קבוצת "אחר" מראה את השיעור הגבוה ביותר (21.4%), אך מדובר במדגם קטן. עבור התגובות המדגם קטן עוד יותר, אולם נראה שהסיבות שלא לדווח משמעותיות יותר עבור נשים מאשר גברים, למעט הסיבות הנוגעות לחוסר ידע כיצד להגיש תלונה והחשש לפגוע במטריד/ה.

	לא רציתי לשתף בפרטי המקרה	לא רציתי לעשות עניין	לא האמנתי שהמקרה יטופל	לא סמכתי על הטיפול של הנציבות	חשבתי שלא יאמינו לי	לא רציתי לשתף בפרטי המקרה	לא רציתי לעשות עניין	לא ידעתי למי אפשר להתלונן וכיצד	חששתי מהתנכלות	סיבה אחרת
סטודנטים N=76 of (total 592)	34.20%	55.30%	39.50%	25.00%	32.90%	35.50%	42.10%	26.30%	17.10%	
סגל אקדמי N=38 of (total 229)	39.50%	44.70%	52.60%	31.60%	26.30%	26.30%	28.90%	39.50%	13.20%	
סגל מנהלי N=31 of (total 249)	38.70%	48.40%	45.20%	29.00%	25.80%	29.00%	32.30%	35.50%	19.40%	

אוכלוסייה

לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין קבוצות האוכלוסייה ($p=0.404$). הסגל האקדמי מדווח על השיעור הגבוה ביותר של אי-דיווח (16.4%), ואחריו הסטודנטים (12.8%) והסגל המנהלי (12.4%). ההבדלים קטנים יחסית, מה שמעיד על כך שבעיית אי-הדיווח קיימת בכל קבוצות האוכלוסייה באוניברסיטה. עקב מיעוט התשובות לא ניתן לבצע ניתוחים סטטיסטיים מהימנים, אולם יש לשים לב כי למעלה ממחצית מהסטודנטים ו-48.4% מהסגל האקדמי לא רצו "לעשות עניין", בעוד אצל הסגל האקדמי למעלה ממחצית לא דיווחו כי לא האמינו שהנושא יטופל, וזאת על אף שהסגל האקדמי דיווח על היכרות טובה יותר עם הנציבות ועמדה חיובית יותר כלפי פעולות הנציבות לעומת האוכלוסייה הסטודנטית (בסעיפים הבאים).

ידע על הנציבות למניעת הטרדות מיניות

מידת ההכרות של חברי קהילת האוניברסיטה עם הנציבות למניעת הטרדות מיניות מהווה בסיס הכרחי ליעילות המערכת. הסקר מדד את רמת הידע באמצעות שלוש שאלות המתמקדות בהכרת הנציבות עצמן, ידיעת דרכי ההתקשרות איתן, והבנת אופן הטיפול של האוניברסיטה במקרי הטרדה מינית. המשתתפים דירגו את מידת הסכמתם עם כל אחד מההיגדים בסולם של 1-5, כאשר ציונים גבוהים יותר מצביעים על רמת ידע גבוהה יותר.

ממצאים

רמת הידע הכללית על הנציבות והנהלים נמצאת בממוצע של 3.27 מתוך 5 (סטיית תקן: 1.09), המצביעה על רמת ידע בינונית-גבוהה בקרב משתתפי הסקר.

מגדר

נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין המגדרים ($p=0.0327$). נשים הראו רמת ידע מעט גבוהה יותר (ממוצע 3.35) בהשוואה לגברים (ממוצע 3.15). מעניין לציין שקבוצת "אחר" הראתה את רמת הידע הגבוהה ביותר (ממוצע 3.43), אך מדובר במדגם קטן (14 משתתפים).

אוכלוסייה

נמצאו הבדלים מובהקים במיוחד בין קבוצות האוכלוסייה ($p<0.001$). הסגל המנהלי הראה את רמת הידע הגבוהה ביותר (ממוצע 3.74), ואחריו הסגל האקדמי (ממוצע 3.54), בעוד הסטודנטים הראו רמת ידע נמוכה יותר באופן מובהק (ממוצע 2.97). תוצאה זו הגיונית לאור מעורבותם הרבה יותר של חברי הסגל בנושאי מדיניות האוניברסיטה ונהלי הטיפול בהטרדות מיניות.

ניתוח העמדות כלפי טיפול האוניברסיטה בהטרדות מיניות

יעילות המערכת לטיפול בהטרדות מיניות תלויה לא רק בתפקודה הפורמלי אלא גם באופן שבו היא נתפסת על ידי חברי הקהילה. הסקר בחן עמדות אלה באמצעות שש שאלות: (1) "האוניברסיטה עושה מספיק פעולות שמטרתן להעלות מודעות להטרדות מיניות ולהנגיש מידע חיוני בנושא", (2) "האוניברסיטה עושה מספיק פעולות למניעת הטרדות מיניות בקהילת האוניברסיטה", (3) "האוניברסיטה מטפלת באופן יעיל וחסר פניות בהטרדות מיניות", (4) "האוניברסיטה עושה כל מה שהיא יכולה לטיפול בהטרדות מיניות", (5) "האוניברסיטה מטפלת בצורה דיסקרטית בהטרדות מיניות בקהילת האוניברסיטה", ו- (6) "האוניברסיטה עושה עבודה טובה בפרסום הפעולות שהיא עושה למניעת הטרדות מיניות". המשתתפים דירגו את מידת הסכמתם בסולם של 1-5 (מסכימה מאוד, מסכימה, לא בטוחה, לא מסכימה, מאוד לא מסכימה, אין לי עמדה בנושא), כאשר ציונים גבוהים יותר מצביעים על עמדות חיוביות יותר כלפי הטיפול.

ממצאים

הציון הכללי של העמדות כלפי האופן בו האוניברסיטה מטפלת בהטרדות מיניות עומד על 3.2 מתוך 5 (סטיית תקן: 0.9), המצביע על עמדה בינונית-חיובית כלפי פעילות האוניברסיטה בתחום.

מגדר

לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין המגדרים ($p=0.965$). הציונים דומים מאוד בין נשים (ממוצע 3.19), גברים (ממוצע 3.21) וקבוצת "אחר" (ממוצע 3.23). תוצאה זו מעידה על תפיסה דומה בין המגדרים לגבי איכות הטיפול של האוניברסיטה בנושא ההטרדות המיניות.

אוכלוסייה

נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין קבוצות האוכלוסייה ($p=0.0018$). הסגל המנהלי הראה את העמדה החיובית ביותר כלפי טיפול האוניברסיטה (ממוצע 3.39), ואחריו הסגל האקדמי (ממוצע 3.2), בעוד הסטודנטים הראו עמדה פחות חיובית (ממוצע 3.12). הפער בין הסגל המנהלי לסטודנטים בולט במיוחד.

ניתוח תפיסות הביטחון בקמפוס

תחושת הביטחון של חברי קהילת האוניברסיטה מהטרדות מיניות מהווה מדד חשוב לאקלים הכללי במוסד ולהצלחת מאמצי המניעה. סביבה הנתפסת כבטוחה מעודדת למידה, עבודה ופעילות חברתית, בעוד תחושת חוסר ביטחון עלולה להגביל את חופש הפעולה ולפגוע באיכות החיים האקדמיים. הסקר מדד את תפיסות הביטחון באמצעות שאלה אחת הבוחנת את מידת ההסכמה עם ההיגד: (10) "הקמפוסים של האוניברסיטה הם מרחבים בטוחים מהטרדות מיניות". המשתתפים וות דירגו את מידת הסכמתם בסולם של 1-5 (מסכימה מאוד, מסכימה, לא בטוחה, לא מסכימה, מאוד לא מסכימה, אין לי עמדה בנושא), כאשר ציונים גבוהים יותר מעידים על תחושת ביטחון רבה יותר.

ממצאים

הציון הכללי של תחושת הביטחון והבטיחות בקמפוס עומד על 3.76 מתוך 5 (סטיית תקן: 0.8), המצביע על תחושת ביטחון חיובית יחסית בקרב משתתפי הסקר.

מגדר

נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין המגדרים ($p=0.0115$). גברים מדווחים על תחושת ביטחון גבוהה יותר (ממוצע 3.87) בהשוואה לנשים (ממוצע 3.7). קבוצת "אחר" מדווחת על תחושת ביטחון דומה לנשים (ממוצע 3.69). הפער בין גברים לנשים עשוי לשקף הבדלים בחוויות או בתפיסת סיכונים פוטנציאליים בסביבה האקדמית.

אוכלוסייה

בניגוד לסעיפים הקודמים, לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין קבוצות האוכלוסייה השונות ($p=0.512$). הסגל המנהלי מדווח על תחושת ביטחון מעט גבוהה יותר (ממוצע 3.82), אך ההבדלים קטנים ואינם מובהקים סטטיסטית. הסגל האקדמי (ממוצע 3.75) והסטודנטים וות (ממוצע 3.74) מדווחים על רמות ביטחון דומות.

ניתוח האמון בנציבות למניעת הטרדות מיניות

רמת האמון של חברי קהילת הנציבות למניעת הטרדות מיניות קובעת במידה רבה את נכונותם לפנות אליה בעת הצורך. אמון גבוה מעודד דיווח ושיתוף פעולה עם התהליכים, בעוד חוסר אמון יכול להוביל להימנעות מדיווח ולפגיעה ביעילות המערכת. הסקר בחן את רמת האמון באמצעות שתי שאלות: (1) "אם יהיה צורך ואפנה לנציבות למניעת הטרדות מיניות, הנציבות תספק לי מענה מקצועי", ו-(2) "אם אוטרד מינית או אהיה עד/ה לטרדה מינית אפנה לנציבות". המשתתפים וות דירגו את מידת הסכמתם בסולם של 1-5 (מסכימה מאוד, מסכימה, לא בטוחה, לא מסכימה, מאוד לא מסכימה, אין לי עמדה בנושא), כאשר ציונים גבוהים יותר מעידים על רמת אמון גבוהה יותר.

ממצאים

רמת האמון הכללית בנציבות עומדת על 3.76 מתוך 5 (סטיית תקן: 0.8), המצביעה על רמת אמון גבוהה יחסית בקרב משתתפי הסקר. זהו ציון חיובי המעיד על יחס אמון כלפי יכולת הנציבות לספק מענה מקצועי ואמין.

מגדר

נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין המגדרים ($p=0.0115$). גברים מראים רמת אמון גבוהה יותר בנציבות (ממוצע 3.87) בהשוואה לנשים (ממוצע 3.7). קבוצת "אחר" מדווחת על רמת אמון דומה לנשים (ממוצע 3.69). הפער בין גברים לנשים עשוי לנבוע מהבדלים בחוויות אישיות עם מקרי הטרדה או מתפיסות שונות לגבי יעילות המערכת.

אוכלוסייה

לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין קבוצות האוכלוסייה השונות ($p=0.512$). הסגל המנהלי מדווח על רמת אמון מעט גבוהה יותר (ממוצע 3.82), אך ההבדלים קטנים ואינם מובהקים. הסגל האקדמי (ממוצע 3.75) והסטודנטים וות (ממוצע 3.74) מדווחים על רמות אמון דומות.

ניתוח החשיפה למשאבים למניעת הטרדות מיניות

זמינותם ונגישותם של משאבי מידע ועזרה בנושא הטרדות מיניות קובעים את יכולתם של חברי קהילת להכיר את זכויותיהם, לקבל הדרכה מתאימה ולדעת אל מי לפנות בעת הצורך. משאבים שאינם מוכרים או נגישים אינם יכולים למלא את ייעודם, גם אם הם איכותיים. הסקר בחן את רמת החשיפה למגוון משאבים באמצעות שש שאלות המתמקדות ב: (1) "הלומדה למניעת הטרדה מינית", (2) "הדרכות למניעת הטרדה מינית", (3) "הרצאות למניעת הטרדה מינית", (4) "אתר הנציבות", (5) "מדבקות המפוזרות ברחבי הקמפוסים", (6) "נהלי האוניברסיטה למניעת הטרדה מינית", (7) "החוק למניעת הטרדה מינית", (8) "פעילות אגודת הסטודנטיות והסטודנטים למניעת הטרדה מינית", ו-(9) "קלמ'ה - קהילה למניעת הטרדות מיניות". המשתתפים וות דירגו את מידת החשיפה בסולם של 1-6 (במידה רבה מאוד, רבה, בינונית, מועטה, מועטה מאוד, אף פעם), כאשר ציונים גבוהים יותר מעידים על חשיפה רבה יותר למשאבים.

ממצאים

רמת החשיפה הכללית למשאבים עומדת על 3.07 מתוך 6 (סטיית תקן: 1.09), המצביעה על רמת חשיפה בינונית-נמוכה למשאבים הקיימים למניעת הטרדות מיניות.

מגדר

לא נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין המגדרים ($p=0.511$). נשים (ממוצע 3.09), גברים (ממוצע 3.03) וקבוצת "אחר" (ממוצע 3.33) מדווחים על רמות חשיפה דומות למשאבים. תוצאה זו מעידה על כך שבעיית החשיפה הנמוכה למשאבים אינה ספציפית למגדר אחד.

אוכלוסייה

נמצא הבדל מובהק סטטיסטית בין קבוצות האוכלוסייה ($p=0.0026$). הסגל המנהלי מדווח על החשיפה הגבוהה ביותר למשאבים (ממוצע 3.3), ואחריו הסגל האקדמי (ממוצע 3.04), בעוד הסטודנטים וות מדווחים על החשיפה הנמוכה ביותר (ממוצע 2.99). תבנית זו עולה בקנה אחד עם הסעיפים הקודמים ומעידה על פער במידע בין הסגל לסטודנטים וות.

שיוך פקולטי

נמצאו הבדלים מובהקים בין הפקולטות ($p=0.0021$). פקולטה 5 (מדעי הבריאות) מראה את החשיפה הגבוהה ביותר (ממוצע 3.4), ואחריה פקולטה 1 (מדעי הטבע) עם ממוצע 3.26. פקולטה 4 (מדעי הרוח והחברה) מראה את החשיפה הנמוכה ביותר (ממוצע 2.79). ההבדלים בין הפקולטות עשויים לנבוע מהבדלים בתרבות הארגונית, רמת המודעות או יעילות הפצת המידע.

